

Gracie woonde sinds twee maanden in mijn huis, vertelde ze.

‘Ik had al gehoopt iets spookachtigs op zolder te vinden. Dat hoort wel een beetje bij oude huizen, vind je niet?’ zei ze opgewekt. ‘Hoelang woon jij hier al?’

‘Mijn hele leven. En... Nou ja... daarna ook nog...’ voegde ik eraan toe.

Ik volgde Gracie met mijn blik, terwijl zij volkomen op haar gemak de zolder verkende en uit mijn raam naar buiten keek. Ik dreutelde ongemakkelijk achter haar aan. Het was volgens mijn schema tijd om te lezen en ik hield me altijd aan mijn schema.

‘Ik had wel eerder naar de zolder willen komen – we wisten natuurlijk dat die er was – maar we konden de trap niet vinden,’ babbelde ze, terwijl ze haar vingers over het hout van het raamkozijn liet glijden.

Ik spreidde mijn handen in een gebaar van verbazing. Hoe kon je nou een trap niet vinden?

Gracie giechelde. ‘De bouwers vonden pas gistermiddag de deur achter een muur. Ze hebben hem nog niet helemaal afgebroken, ze komen maandag pas weer terug, en aangezien de deur naar buiten opende, kon niemand er nog doorheen. Behalve ik! Voor mij was de opening wijd genoeg en dus glipte ik naar boven,’ legde ze uit. ‘De lamp op de overloop deed het zelfs nog, maar de elektriciteitsdraden zien er heel oud uit, dus die moeten waarschijnlijk wel vervangen worden.’

Mijn mond was opengezakt, wat me tijdens mijn leven waarschijnlijk een standje van juffrouw Emilie zou hebben opgeleverd voor niet-damesachtig gedrag en ik vergat meteen mijn schema. ‘Hebben ze een muur voor de deur naar de trap gemetseld?’

Gracie keek me verbaasd aan. ‘Wist je dat niet? Ga je dan nooit naar een andere etage? Of... gebruik je daar de trap niet voor?’

‘Ik eh... zit eigenlijk altijd hier.’

‘Ik heb nog niet aan mijn ouders verteld dat ik op zolder ben geweest – en dat jij er bent. Ik wilde je even voor mezelf houden,’ ging Gracie monter door. ‘Aan de andere kant... Ze hebben waarschijnlijk toch niet door dat je op zolder zit.’

‘Maar jij wel...’ zei ik.

‘Ja.’ Alsof het de gewoonste zaak ter wereld was.

Gracie liep naar de dozen die tegen de muur stonden. ‘Wat zit hier allemaal in?’

‘Spullen. Dingen die mensen niet meer nodig hebben. Rekeningen, kasboeken, wat foto’s, brieven, dat soort dingen.’

Gracie keek op. ‘Echt? Leuk! Mag ik kijken?’

‘Ehm... Het is vrijdag,’ zei ik ongemakkelijk.

‘Ja, en?’

‘Dat klopt niet met mijn schema. Ik kijk altijd op zaterdag in de dozen. Dat wil zeggen: in die drie. De andere twee zijn voor zondag.’

Gracie keek me geamuseerd aan. Ze trok zelfs een wenkbrauw op.

Ik zag niet in waarom dat nodig was.

Beneden in het huis klonk een stem.

‘Dat is mijn vader!’ zei Gracie. Ze sprong op. ‘Ik moet gaan. Dag eh...’

‘Aurore,’ zei ik, nog steeds een beetje overdonderd. Stop. Wacht. Waar waren mijn manieren? ‘Mijn naam is Aurore Dupont. Prettig kennis met je te maken, Gracie,’ herstelde ik mijn fout zo goed mogelijk.

Gracie lachte. ‘Het genoeg is geheel aan mijn kant, mejuffrouw Dupont,’ zei ze plechtig, maar ik zag niet wat daar nu zo grappig aan was. Ze maakte een mislukte buiging voor me alsof ik een bejaarde barones was en rende naar de deur.

Ik wist niet precies wat ik van Gracie moest denken. Ze had me laten lachen – en dat was voor het eerst in anderhalve eeuw. Ze droeg vreemde kleding voor een meisje (een broek!), schreef vreemde briefjes (ook al wist ik nu wat die code betekende) en zag vreemde dingen (mij! Niemand had

mij ooit hier gezien). Ze sprak met me, stelde me vragen, ze gooide mijn schema volledig overhoop – en nu rende ze zomaar weg.

‘Gracie!’ riep ik haar na.

Ze draaide zich om. ‘Ja?’

Ik opende mijn mond om iets te zeggen, zocht naar woorden en zei uiteindelijk: ‘Ik... Ik eh... Kom je nog eens terug? Morgen, misschien?’ Het kwam er gretiger uit dan ik had bedoeld.

Gracie glimlachte breed. ‘Natuurlijk! Heel graag. Tot later, Aurore,’ zei ze en ze rende de trap af.

Ik was eraan gewend geraakt in mijn eentje te zijn, te kijken naar de wereld buiten, hoe de seizoenen veranderden en de wereld doorging.

Af en toe waren er natuurlijk wel eens mensen op zolder geweest, om dozen met spullen neer te zetten en die vervolgens te vergeten, of met plannen om de zolder te veranderen in een atelier of in een extra slaapkamer. (Alsof dat nodig was. Mijn ouders hadden wel zes slaapkamers in ons huis – en dan telde ik de personeelsvertrekken niet eens mee.)

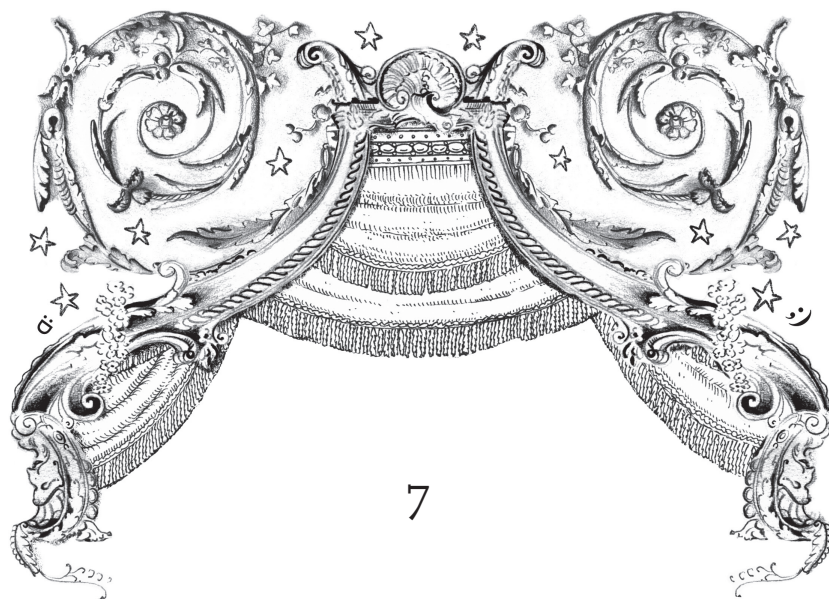
De mensen met dozen zagen me niet, maar dat was niet heel anders dan toen ik nog leefde. Onzichtbaar zijn went, ook al is het niet altijd prettig.

Op een gegeven moment was er niemand meer op de zolder gekomen. Ik had er nooit veel aandacht aan besteed. Misschien hadden mensen genoeg ruimte beneden of hadden ze minder spullen om op te slaan. Het interesseerde me niet, ik

volgde gewoon mijn schema, maar nu begreep ik dat het kwam omdat iemand een muur had geplaatst voor de trap.

En plots was daar Gracie. Vanaf het moment dat ze op mijn zolder verscheen, misschien nog geen twaalf uur geleden, gooide ze mijn dag en mijn ideeën overhoop. Voor het eerst in meer dan anderhalve eeuw was er iemand speciaal voor mij gekomen. Een meisje dat me kon zien, dat met me sprak en dat me liet lachen.

Het ontregelde me enorm, maar aan de andere kant kon ik niet wachten tot ze weer terug was.

De volgende ochtend vroeg opende Gracie met een brede glimlach de zolderdeur.

‘Hallo Aurore, hoe is het met je?’ vroeg ze, alsof we elkaar al heel lang kenden.

‘Goed, dank je wel,’ zei ik beleefd. ‘En hoe gaat het met jou?’

Ze liep meteen naar de stoel bij de vensterbank waar ik zat. Ik stond op.

‘Ik hoop niet dat ik je schema erg in de war gooi?’ vroeg ze.

Dat deed ze natuurlijk wel. Ik dacht na over een antwoord op haar vraag waarmee ik haar niet in verlegenheid zou brengen, maar ze was me te snel af en vroeg: ‘Wat was je aan het doen?’

‘Het is ochtend. Dan kijk ik naar de automobielen,’ zei ik.

‘Naar de automobielen?’ herhaalde Gracie.

Ik knikte. Ik meende door haar vraag te begrijpen dat Gracie geïnteresseerd was in automobielen en zei: 'Ik heb gemerkt dat er op zaterdag- en zondagochtend vroeg minder automobielen rijden dan op doordeweekse dagen. Ze zijn overigens erg veranderd in de loop der jaren.'

Gracie staarde me aan. 'Sinds wanneer zit je hier, Aurore?'
'1873,' antwoordde ik.

Gracies ogen werden groot. 'Dat is ongeveer anderhalve eeuw!'

'Inderdaad.'

'Wat doe je dan zoal op een dag? Verveel je je nooit?'

'Daarvoor heb ik mijn schema,' legde ik uit. 'Twee schema's eigenlijk. Een voor maandag tot en met vrijdag, en een voor zaterdag en zondag.'

'En volgens die schema's ga je naar automobielen kijken?'

'Ja. Elke dag, maar alleen in de ochtend, want het verveelt snel. Daarna doe ik alsof ik lees. Als de kerkklok in het dorp twaalf uur slaat, doe ik alsof ik eet, gevolgd door een uurtje rust, omdat Nana dat altijd heel belangrijk vond. Daarna zeg ik de tekst op van mijn pagina uit *Alice in Wonderland*. Vanaf vier uur wordt het weer drukker op de weg en dan kijk ik opnieuw naar de automobielen. Soms lukt het me om een aantal dezelfde automobielen als 's ochtends te zien. Er is er bijvoorbeeld eentje bij, waarop grote witte bloemen zijn geschilderd. Om vijf uur doe ik alsof het tijd is voor de thee en om zes uur kleed ik me om voor het diner.'

'Wacht... Je hebt meer kleren dan deze?' vroeg Grace. Ze bekeek me van top tot teen.

Ik voelde me enigszins ongemakkelijk onder haar blik. Ik begreep dat ik er in haar ogen waarschijnlijk ouderwets moest uitzien. Ik bedoel: dit was een meisje dat een *broek* droeg. Mijn groene jurk had poffende mouwen en een kanten kraagje. Mijn voeten staken in rijglaarsjes met een hakje en mijn haar was met een strik uit mijn gezicht gebonden en viel losjes op mijn rug.

‘Ik doe alsof ik me verkleed,’ verbeterde ik mezelf. ‘Na het verkleden doe ik om zeven uur alsof ik dineer en vanaf acht uur doe ik alsof ik naar bed ga en slaap.’

‘En dat elke dag?’ Gracies ogen waren groot geworden van ontzetting.

‘Nee, natuurlijk niet. Op zaterdag kijk ik in die drie dozen...’ Ik maakte een gebaar naar de dozen waarin Gracie gisteren geïnteresseerd was geweest. ‘En op zondag in de andere twee.’

Mijn schema gaf ritme aan mijn dagen en aan de week. Zonder mijn dag- en weekindeling zou ik verdrinken in de oceaan van tijd, herinneringen en gemis die zich voor me uitstrekten.

‘Vandaag is het zaterdag. Wil je de dozen bekijken?’ vroeg ik.

De afgelopen nacht had ik me steeds afgevraagd wat ik zou doen als Gracie terug zou komen. Ik kon haar niet ontvangen zoals mijn ouders dat met hun gasten hadden gedaan: ik kon niets te eten of te drinken aanbieden, of aan haar voorstellen om een wandeling in de tuin te maken. Ik was nooit meer in de tuin geweest; sterker nog, ik wist niet eens of het mogelijk

was om naar buiten te gaan. Het enige wat ik Gracie kon aanbieden waren mijn dozen.

‘Graag, als je het niet vervelend vindt,’ zei Gracie.

Nana had Gracie vast gemogen, ze leek me een beleefd meisje.

‘Ga je gang,’ zei ik met een gebaar naar de doos.

Gracie haalde er bijna eerbiedig een stapel papieren uit en bladerde erdoorheen. ‘Rekeningen. Voor een jurk, denk ik, iets met veel knopen in elk geval. Voor verf. Voor poeders en pillen bij de apotheek, wauw – dit is voor drie dozen chocolaatjes! Rekeningen voor nog meer verf. Heel veel verf. Schoenen. Wijn...’

Er dwarrelde een oude foto uit de stapel in haar hand. Ze pakte hem op en bestudeerde hem. ‘Wie zijn deze mensen?’

Ik bekeek de foto in roodbruine tinten. Een vrouw zat naast een zuil met een bloemstuk. Achter haar stond een man met snor, zijn hand op de schouder van de vrouw. ‘Niemand die ik ken. Waarschijnlijk mensen die het huis na ons hebben bewoond.’

‘Er staat “Verloving 1924” op,’ zei Gracie.

‘Toen was ik al niet meer beneden,’ zei ik.

Gracie opende haar mond, sloot hem toen weer.

‘Ja?’ vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat komt later nog wel eens.’ Ze legde de stapel weer netjes terug. ‘Interessant!’ Het klonk alsof ze het meende.

Gracie stond op.

Paniek golfde door me heen. Gracie was er net! Ze kon toch niet nu al weggaan?

Snel trok ik een van de dozen die het dichtst bij me stond naar me toe. Het was een van de zondagdozen.

‘Wil je niet weten wat hierin zit? In deze doos zitten mijn schatten,’ ratelde ik. ‘Hierin bewaar ik de mooiste en interessantste spullen die ik uit de andere dozen heb verzameld. Daarom zijn ze voor zondag.’

Weer trok Gracie haar wenkbrauwen op. ‘Maar vandaag is het zaterdag... Weet je het zeker?’

Nee, niet helemaal, ik had geen idee wat ik morgen dan moest doen – en het stuitte me tegen de borst om twee keer binnen 24 uur dezelfde doos te bekijken – maar ik wilde vooral dat Gracie bleef.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik.

Gracie haalde mijn plakboek uit de doos.

Ik maakte een geluidje. Van alle spullen die ze uit de doos kon kiezen...

Gracie keek naar me op. ‘Deze liever niet?’